

Eingin framtíð uttan verkfólkið

VERKFALLIÐ er av — næstan, í øllum førum, men enn restar limagóðkenning frá onkrum feløgum til tað semingsuppskot, tingingarfólk teirra fekk við sær av seinasta fundinum.

HÓAST kanska munalítla lønarbatan sammett við realløn-arfallið seinastu árin, kunnu vit saman við arbeidarafeløgum bert fegnast um, at tað heldur ikki hesuferð eydnaðist at undirgrava higartil vunnin sáttmálarættindi hjá arbeidandi fólkinum.

STØRSTI sigurin hesaferð var sostatt ikki 64 oyru meiri um tíman, men staðfestingin fyri øllum Føroya fólki av tí stinna samanhaldi, sum altíð er og sum roknað skal við, tá verkafólki okkara verður gingið ov nær.

OG sanniliga kunnu vit til allar tíðir rokna við verkafólki okk-

ara. Tað verður ikki teirra millum vit finna fúnaðu skorðurnar, um ídnaður okkara skuldi rapað sum annað korthús — og tess meira verkafólk okkara hevur fyri hendurnar, tess meira stimbra tey samfelag okkara.

HÓAST fá siga teimum hetta, so vita tey av hesum og krevja sjálvsagt og undir ábyrgd fyri samfelagsligu orku okkara toluligastu kor til at inna verk teirra undir.

VERKAFELØGINI vóru kanska meira enn nakrantíð áður greið um »møguleikans avmarkingar« og byrgdu tí við hesi semju fyri øllum tosi í eina rúma tíð um at, »avskeplaða« føroyska lønarlagið veruliga forðaði allari ídnaðarlígari menning í Føroyum. Við hesum varna lønarvøkstri ikki bert vístu tey ábyrgd móttvegis verandi framleiðslu, sum mangan ikki virkar undir bestu korum, men hartil, at tað ikki skuldi standa á teimum at fáa ein veruligan góðskingarídnad á føtur í Føroyum.

UM hetta skal eydnast okkum — og tað má tað, verða vit at fara undir hetta verk skjótast til ber — eisini um útlitini fyri beinleiðis handilsliga meirvinninginum eru eins varin og tann lønarvøkstur, arbeidarafeløgini hesuferð góðtóku.

Tí, sum stóðan er, ræður meira um enn nakrantíð ikki at billa nøkrum inn, at vón er um at gerast miljóningur eftir stuttari tíð innan einhvørja nýggja vinnu, men at neyðugt er við sama tolni og áhaldni, sum kjarnan í hesi framleiðslu okkara, verkafólkið nú sýndi fyri varðveitslu av verandi arbeidsplassum og náddum »søguligum« rættindum annars.

UM sama hómsemi og verkafólksins sjálvsagda trúgv á, at tað má og skal bera til, eisini verður aðaltátturin í verki teirra, sum skipa skulu fyri neyðugu »ídnaðarkollvelting« okkara, er vunnið væl fram á teirri leið, gangast má.

EINKI er so ringt, at tað kanska ikki er gott fyri okkurt. Hóast ósemju longri enn onkuntíð, so ivast vit ikki í, at mong av teimum víðurskiftum, sum partanna millum hava verið umrødd við atlit til ein meira framtíðarkendan fiskivinnuídnað, ikki kunnu annað enn verða pørtunum báðum at framtíðar gagni.

VIT kunnu altíð líta afturum bak bæði við beiskleika í minni um toldan órætt og sorgblíðari kenslum um verkafólksins bestu framtaksdagar og harútfra grava okkum niður fyri sum best at verja tað, ið hóast alt er vunnið.

MEN meira enn nakrantíð verða vit kortini nú noydd at líta framyvir — og verður tað ikki við stoltu søgu verkafólksins í minni og áliti til, at hesi enn einaferð verða hovuðs-stuðlarnir í tí, sum fremjast má, verða sjálvt tær bestu menningarroyndir til fánýtis.

sosigaley

Dimmalætting

DAGBLAÐIÐ

14. SEPTEMBER

FRIU FØROYAR

Ikki yvir um strikuna

Um verkfallið skriva Dyggjatiðindi m.a. í oddagrein:

Verkamannafeløgini sum nú eru í verkfalli, mugu einsa eftir at tey ikki fara so langt í strembanini at iandheva arbeidssteðgin, ut hetta gongur út yvir vanlig fólki, sum annars ikki eru partur í sakini.

Hetta kann henda, og eftir hvat skilst er hetta rent, at privatbilar vórðu orðaðir at koma í land av fernuni úr Klaksvík. Men að skal sigast beinanegin, at onkrir av hesum privatbílum kunnu hava verið nýttir at »smugla« vörur við. Og so er myndin ein heilt onnur.

Tað er umráðandi at kunna skilja millum álvara og gaman, eisini hjá verkamannafeløgini, tí so leingi tey hava stuðul í fólkinum, so skulu tey rokna við at koma langt, men gongur hetta út yvir

aðrar persónar, t.d. vegbyrgingum og øðrum tiltøkum, so er tað ikki vert at stuðla.

Vit mugu øll ganga undir at vörur koma at mangla, og at skip ikki sigla, sum ein nátturligur líður í verkfallinum. Men tað má ongantíð fara yvir um strikuna.

Ikki er gott at fara yvir um strikuna, og tað halda vit heldur ikki, at arbeidarafeløgini fóru. Vit eiga at minnst til, at verkfalsamboðið er einasta amboðið, arbeidarafeløgini eiga. Dagliga verða sjónarmiðini hjá arbeidandi fjøldini litið vird, men so skjótt sum verkfall er, fær henda sama fjøld at vita, at tað er hon, sum leggur samfelagið lamið.

Landsstýrið og arbeidarafeløgini

Dimmalætting heldur ikki, at m.o. arbeidarafe-

løgini hava nakra orsök at hava nakra góða vón um verandi landsstýrissamgongu. Blaðið skrivur m.a. í oddagrein:

Med arbejderstrejken er vi dog forhåbentlig ikke kommet ind i den gamle skure igen med idelig tilbagevendende konflikter på arbejdsmarkedet. Etableringen i januar af landsstyrekoalitionen mellem Socialdemokratiet og Folkefløkken, der jo har givet udtryk for, at de selv betragter sig som repræsenterende henholdsvis den arbejdende og den erhvervsdrivende del af befolkningen, fik måske en og anden til at håbe, at der med denne foreløbige politiske våbenhvile mellem Lagtingets nuværende største, men hidtil måske mest uenige partier ville være skabt i hvert fald midlertidigt grundlag for fagforeningernes eventuelle forhandlinger til disse partiers politiske stabilisering af lønnens værdi.

Men det kunne se ud som om parterne ikke rigtig har tiltro til denne antagelse. Og det kan man ikke dæle dem for, eftersom der hidtil ikke har været noget lyspunkt at øjne til politisk bedring af forholdene fra landsstyrets side.

Men det burde lønmodtagere som andre have vidst i forvejen.

Okkum kunnugt vóru júst tey seinastu orðini, forkvinnan í Føroya Arbeidarafelag segði í sjónvarpinum eftir at sáttmálin var undirskrivaður, at nú hava tey vist samfelagsábyrgd og givið landsstýrinum ein mogleika at visa hvat tað vil. Hetta sigur okkum so mikið, at feløgini seta eitt ávist álit á landsstýrið og geva tí ein mogleika. Men hetta er sjálvandi samstundis ein áminning, ikki minst til javnaðarflokkinn, um at eisini tey lægri løntu fáa sín rimiliga part av samfelagságóðanum.

So hendi tað

So hendi tað, sum mong kanska hava biðað eftir, men kortini vónaðu ikki fór at henda. 7-0 til Jugoslavía.

Teir, sum gjørdur viðmerkingar í útvarpi og sjónvarpi, vóru samdir um, at betra liðið hevði stórsigurin uppibornan, og hesum var sjálvur landsliðsvenjarin ikki ósamdur við teimum i.

Ósigurin kann tykjast eyðmýkjandi, men nú er ikki at missa mótið. Vit eru við fyri at læra, sum venjarin segði, og vit mugu eisini vera greið yvir, at hetta liðið er eitt av heimsins frægastu.

Veitslurómurin var ikki tann stóri í bý og á bygd hetta kvøldið. Fyrst og fremst orsak- að av úrslitinum og heldur ikki høvdu vit

nakran at taka ímóti hetta kvøldið. Men mikukvøldið skal landsliðið aftur í eldin. Hesaferð móti Eysturriki, sum vit í fyrra dystinum vunnu við einum máli. Vónandi fer landsliðið at standa seg væl. Teir fara ivaleyst at gera sitt ítarsta sum teir eru vanir, og lat okkum so taka væl ímóti teimum aftur, hvussu úrslitið so enn verður. Tað er tað minsta vit onnur kunnu gera.

